

The Dust Channel, 2016

The Buried Alive Group i samarbejde med Roe Rosen
22:46 min.

Samproduceret med Documenta 14. Courtesy kunstneren og Rosenfeld Gallery.

The Dust Channel er en form for kulturel foldetegning, som kobler en operette med en russisk libretto i en film, der handler om et britisk husholdningsapparat, og som udspiller sig i en israelsk virkelighed kendetegnet ved personlige feticher og socialpolitiske fobier. Hvert lag har sine egne betydninger og efterklange, men lagene forenes samtidig i et kollektivt fremmedhad, der udspringer af den private sfæres fritid og fornøjelse, overflod og perversitet.

Filmens russiske tekst er en opvækkelsessang, der skal vække en Dyson DC07-støvsuger til live ved, at den får fortalt sin egen historie. Det er en fortælling om den sindrige designer Sir James Dyson og hans støvsugere – en fortælling om skønhed og fetichistisk forførelse i en fordomsfuld tid. Selve filmplottet er dog en helt anden, nemlig en *menage a trois* mellem et attraktivt, velhavende par og deres DC07-støvsuger – en absurd affære, der på flere planer hylder en surrealistisk filmklassiker; nemlig Dalí og Buñuels *Den Andalusiske Hund*, hvori perversion og grænseoverskridelse dukker op indefra det borgerlige hjem.

Dyrkelsen af renlighed og frygten for skidt samt den sociale og psykiske effekt, dette fremkalder, kædes sammen med forholdet mellem parret og dem, der træder ind i deres hus: Rengøringshjælp, flygtninge og de politifolk, der jagter dem. Både musik og roller spilles af ensembles syv medlemmer, hvor de to sangere, sopran og bas, har hovedrollerne. Mens fortællingen præsenteres som en isoleret, privat affære, henviser filmens fokus på støv og skidt også til sand og ørken for derved at pege på et aktuelt eksempel på fremmedhad: Fængslet Holot, der er placeret i en ørken i Israel, hvor politiske flygtninge, der ikke anerkendes af staten, holdes langvarigt varetægtsfængslet.

I filmens libretto kaldes den gennemsigtige beholder, der kendetegner Dyson-støvsugerens innovative design, 'the grimy channel', eller den snavsede kanal. Afslutningsvist toner udvalgte billeder fra Holot og andet funden billedmateriale frem på skærmen i en form for forskruet TV-transmission. Vi ser en DC07-støvsuger, der selv er i gang med at zappe igennem tv-kanaler, som lader til at have støvsugere som målgruppe, og her sammenstilles filmskaber og kunstner Harun Farockis refleksioner omkring forbindelsen mellem produktionen af støvsugere og ubådsgeværer (*The Inextinguishable Fire*) med støvsugererotik, billeder fra Holot og interview med Sir James Dyson.

Den russiske sammenhæng

Mens *The Dust Channel* kan ses som et selvstændigt værk, tilskrives den ikke kun Roe Rosen, men også den opdigtede kunstner, Maxim Komar-Myshkin. Komar-Myshkins valg om at skrive DC07-støvsugerens biografi er en direkte – omend perverteret – reaktion på den russiske konstruktivist og kritiker Tretyakovs radikale opfordring i 1920'erne, der fremhævede vigtigheden i at vende litteraturens opmærksomhed fra subjekt mod objekt. Ved at lovprise individer ignorerede og benægtede man klasserelationer, ifølge Tretyakov. Disse klasseforskelle kunne i stedet afsløres, hvis man fortalte historier om ting; fortællingen om et klavers liv og levned, for eksempel, skal også indeholde information om tiden før den blev klaver, dvs. dens produktion. Dyson-støvsugerens vækkelsessang er en del af en serie værker af Komar-Myshkin, hvori objekters levendegørelse både udgør et historisk narrativ og samtidig fungerer som politisk redskab.

Roe Rosen

The Dust Channel, 2016

The Buried Alive Group in collaboration with Roe Rosen
22:46 min.

Co-produced by Documenta 14. Courtesy the artist and Rosenfeld Gallery.

The Dust Channel can be described as a cultural exquisite corpse: an operetta with a libretto in Russian about a British home appliance, a Dyson DC07 Vacuum Cleaner, set in an Israeli reality of private perversion and socio-political phobias. While each of these layers offers its own particular resonances and substrata, they share in common the emergence of communal and private forms of xenophobia from within the private sphere of leisure and pleasure, abundance and perversions.

The Russian text is an animation chant, meant to bring to life the vacuum cleaner by telling it its own history. It is a narrative of the ingenious designer Sir James Dyson and his vacuum cleaners – a story of beauty and fetishistic seduction that arrives at a moment of bigotry. The diegesis, however, offers a different story altogether: a *ménage à trois* between a handsome, affluent couple, and their Dyson DC07 cleaner – a surreal affair which pays homage on several levels to a surreal film classic wherein perversion and transgression appears from within bourgeois domesticity: Dalí and Buñuel's *Un Chien Andalou*.

Images of loving cleanliness, fearful dirt and the social and psychological import they breed are linked to the relation between the homeowners and the presences that enter their house: Cleaners, refugees, and the policemen who pursue them. All roles are enacted by the seven members of the musical ensemble as they perform the music, with the two singers, soprano and bass, in the leading roles. While this narrative willfully offers itself as an insular, private affair, dirt and dust are associated figuratively with sand and the desert, obliquely pointing at specific and current forms of xenophobia: The detention center Holot, wherein political refugees unrecognized as such by the State are held for long terms.

The libretto refers to DC07's transparent belly, a Dyson design innovation, as 'the grimy channel.' Images culled from Holot, as well as other layers of documented materials and found footage, are offered in another twisted take on TV broadcast which ends the film; The DC07 itself is shown flipping channels in a cable TV that seems to have vacuum cleaners as its target-audience, wherein filmmaker and artist Harun Farocki's reflections on the relation between the manufacturing of vacuum cleaners and submachine guns (*The Inextinguishable Fire*) are juxtaposed with interviews with Sir James Dyson, images from the Holot detention center, Vacuum-cleaner eroticism and other materials.

The Russian Context

While *The Dust Channel* can be viewed as an autonomous piece, its authorship is attributed not only to Roe Rosen, but also to a fake artist, Maxim Komar-Myshkin. Komar-Myshkin's choice to write a biography for DC07 directly – if perversely – responds to the radical call issued in the early 1920s by the Russian constructivist critic Tretyakov to avert literary attention from the subject to the object. The adulation of an individual hero, Tretyakov asserted, meant ignoring and suppressing class relations that would be revealed if we shall tell the tales of things rather than privileged individuals; the biography of a piano, for example, will include its assembly line. Furthermore, in this context, the animation chant of the vacuum cleaner is one in a series of works in which such animation becomes both the conduit of a historical narrative, and a political tool.

Roe Rosen

Vladimir' Night, 2011-2014

Maxim Komar-Myshkin

Goauche på papir / Goauche on paper

39 værker / works, 55 × 36,5 cm.

Courtesy kunstneren / the artist,
Rosenfeld Gallery

Historical Joke #1, 2013

The Buried Alive Group

2:47 min.

Courtesy kunstneren / the artist,
Rosenfeld Gallery

Historical Joke #2, 2013

The Buried Alive Group

4:55 min.

Courtesy kunstneren / the artist,
Rosenfeld Gallery

Little Iron, 2013

The Buried Alive Group
5:42 min.

Courtesy kunstneren / the artist,
Rosenfeld Gallery

Historical Joke #3, 2013

The Buried Alive Group

6:42 min.

Courtesy kunstneren / the artist,
Rosenfeld Gallery

Killing Andrey Lev, 2014

The Buried Alive Group

8:13 min.

Courtesy kunstneren / the artist,
Rosenfeld Gallery

Hybrid, 2014

The Buried Alive Group
3:48 min.

Courtesy kunstneren / the artist,
Rosenfeld Gallery